

Arrest

**nr. 184 604 van 29 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 november 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 27 juni 2016 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2009 (en de aanvullingen van 10.10.2013 en 6.06.2014) werd ingediend door :

Volgens paspoort:

[...]

Voorheen gekend als:

[...]

Nationaliteit: Servië en Montenegro

[...]

Nationaliteit: Kosovo

[...]

Nationaliteit: Ex-Joegoslavië

[...]

Nationaliteit: Ex-Joegoslavië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legde bij de aanvraag een paspoort op naam van haar moeder voor, waarin ze vermeld staat als minderjarig kind. Dit kan door onze diensten niet worden aanvaard. Bij het indienen van de aanvraag art. 9bis was betrokkene immers reeds geruime tijd meerderjarig (29 jaar). Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat ze een paspoort, identiteitskaart of gelijkgestelde reistitel op eigen naam aanvraagt via de ambassade en voorlegt bij de aanvraag art. 9bis.

Ze legde pas bij een aanvulling 9bis d.d. 6.06.2014 een eigen paspoort voor.

Wat dit paspoort betreft, dient er opgemerkt te worden dat uit de redactie van artikel 9bis §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RVV arrest 70.708 van 25.11.2011 en RVS arrest 214.351 van 30.06.2011).

Betrokkene heeft aldus niet het bewijs geleverd, op het ogenblik van haar aanvraag, dat zij over een identiteitsdocument beschikte. Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

1.3. Op dezelfde dag wordt aan verzoekster een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

[...]

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene vroeg asiel aan op 25.03.2005 in België. Dit werd negatief afgesloten op 13.06.2005. Betrokkene betekende op 7.03.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten. Ze verkoos daaraan geen gevolg te geven en verblijft nog steeds op het Belgisch grondgebied. Mevrouw verblijft langer in het Rijk dan de wettelijk voorziene termijn.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

2.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord "moet" in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060)

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de vreemdelingenwet). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée."

[dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid *ex* artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (*cf.* R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

2.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; , R.v.St. *De Vos*, nr. 15.699 van 5 februari 1973; R.v.St., *Bussiaux* nr. 17.032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

In casu voert de verzoekende partij in de middelen onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel alsook van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Daarmee betwist zij in wezen dat een bevel om het grondgebied *in casu* kon worden afgegeven. Met haar standpunt in de exceptie gaat de verwerende partij reeds in op de gegrondheid van het middel. De vraag of de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, raakt echter de grond van de zaak. Zo de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, zal de verwerende partij daarbij rekening moeten houden bij de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Het eventueel ongegrond zijn van het middel volstaat niet om, zonder grondig onderzoek van dit middel zelf, bij voorbaat te besluiten dat het beroep onontvankelijk is.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan, dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 05.11.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legde bij de aanvraag een paspoort op naam van haar moeder voor, waarin ze vermeld staat als minderjarig kind. Dit kan door onze diensten niet worden aanvaard. Bij het indienen van de aanvraag art. 9bis was betrokkene immers reeds geruime tijd meerderjarig (29 jaar). Er kan dan ok redelijkerwijs worden verwacht dat ze een paspoort, identiteitskaart of gelijkgestelde reistitel op eigen naam aanvraagt via de ambassade en voorlegt bij de aanvraag art. 9bis.

Ze legde pas bij een aanvulling 9bis d.d. 06.06.2014 een eigen paspoort voor.

Wat dit paspoort betreft, dient er opgemerkt te worden dat uit de redactie van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvV arrest 70.708 van 25.11.2011 en RVS arrest 214.351 van 30.06.2011a).

*Betrokkene heeft aldus niet het bewijs geleverd, op het ogenblik van haar aanvraag, dat zij over een identiteitsdocument beschikte.
Bijgevolg is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.*

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men levert nu een bevel af dus dient men de huidige situatie te toetsen en na te kijken of zij kan terugkeren.

Er is geen onderzoek geweest naar de situatie in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofdzaak van verzoekster.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat verzoekster vervolgens wenst te reageren op de volgende beweringen:

III. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

In eerste instantie wenst verzoekster te benadrukken dat zij het frappant vindt dat enerzijds de aanvraag van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard vanwege het niet voorleggen van een identiteitsdocument en dat zij niet in aanmerking komt voor de vrijstelling van het voorleggen ervan maar dat anderzijds de bestreden beslissing stelt dat in het dossier van verzoekster er op 06.06.2014 een aanvulling is gebeurd waarbij zij het nationale paspoort toevoegde dat ze toen had ontvangen.

Men stelt dat zij dat bij het indienen van de aanvraag had moeten toevoegen en niet enkel haar identiteit kon aanduiden door het paspoort van haar moeder.

Dat verzoekster bij de aanvraag niet beschikte over een eigen paspoort en zij de ambassade heeft gecontacteerd voor het verkrijgen ervan maar dat dit tot 2014 heeft geduurd.

Dat het in eerste instantie niet redelijk is van verwerende partij om de aanvraag van verzoekster te weigeren wegens gebrek aan het voorleggen van een identiteitsdocument terwijl verzoekster dit in tussentijd al aan het dossier heeft toegevoegd.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij dan ook niet redelijk te verantwoorden is en onzorgvuldig werd genomen, 2 jaar na het toevoegen van het paspoort en bijna 7 jaar na de oorspronkelijke aanvraag.

Dat verwerende partij dus ruim voor het nemen van de beslissing op de hoogte was van de identiteit van verzoekster en ook in het bezit was van haar individueel nationaal paspoort.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de materiële motiveringsplicht.

Immers verwerende partij is wel degelijk op de hoogte van de identiteit van verzoekster en beschikt zelf over een identiteitsdocument waar aan de echtheid niet getwijfeld wordt, nl het paspoort van de moeder waarop verzoekster ook vermeld staat, zodat de beslissing geen afdoende motivering inhoudt over de regularisatieaanvraag.

Om die reden meent verzoekster in aanmerking te komen voor de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Bovendien heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof:

(.....)

(.....)

Dat dit betekent dat zij werkelijk in dé onmogelijkheid verkeerde om andere identiteitsdocumenten voor te leggen en DVZ rekening had moeten houden met de voorgelegde stukken.

Bovendien heeft het arrest van het Grondwettelijk hof het volgende duidelijk gesteld:

(.....)

Dat het in casu wel degelijk mogelijk is en was om de identiteit van verzoekster vast te stellen zonder andere documenten te vragen en dat bijkomende stukken nog altijd gevoegd werden.

Dat dit een schending vormt van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat verwerende partij op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is. Dat verzoekster helemaal niet inziet op welke basis men haar argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier van verzoekster en enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen!

Bovendien schendt de beslissing het beginsel van de redelijke termijn

De aanvraag van verzoekster dateert van 2009!! Verzoekster heeft een eerste aanvulling gedaan in 2013 en de 2de in 2014.

Verwerende partij neemt in 2016 (!!) de beslissing dat haar paspoort er niet bij haar eerste aanvraag was bijgevoegd waardoor ze nu een onontvankelijkheidsbeslissing moeten nemen. 7 jaar na haar aanvraag is dat het standpunt van verwerende partij.

Al die tijd is verzoekster zich van geen kwaad bewust, doet wat van haar verwacht wordt en probeert haar dossier nog aan te vullen.

2 jaar na het toevoegen van haar paspoort stelt verwerende partij dat zij geen beslissing kunnen nemen aangezien haar paspoort niet van het begin was gevoegd.

Dat verwerende partij een beslissing neemt in haar eerste regularisatieaanvraag nadat de 2de regularisatieaanvraag in mei 2016 is ingediend!

Moet men echt wachten voor een beslissing in hun procedure tot dat een 2de procedure wordt opgestart?!

Vindt men dit nu zelf niet onaanvaardbaar?!

Verzoekster heeft namelijk recht om haar aanvraag binnen een redelijke termijn behandeld te zien. Dat verwerende partij 7 jaar tijd nodig had om deze beslissing te nemen is voor verzoekster onaanvaardbaar! Zeker gezien verwerende partij deze beslissing al had kunnen nemen voordat verzoekster haar dossier voor de eerste keer aanvulde in 2013 (na 4 jaar!).

Dat verzoekster al die tijd op het Belgische grondgebied is gebleven waardoor haar verblijf in België nu meer dan 11 jaar is, waarvan zij 7 jaar de beslissing van haar eerste regularisatieaanvraag heeft afgewacht.”

3.1.2. De Raad merkt vooreerst op dat de middelen in het verzoekschrift bijzonder onsamenhangend werden opgesteld. In de hoofding van het eerste middel wordt verwezen naar de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, waarna verzoekster van wal steekt met een betoog met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, dat wordt betrokken op de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Vervolgens voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur onder een eerste titel, onder een tweede titel voert zij vervolgens dan de schending aan van artikel 8 van het EVRM en onder een derde titel de schending van “*de rechten van het kind*”. Daarin verwijst zij naar de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat het de verzoekende partij toekomt alle middelen uiteen te zetten op een begrijpelijke wijze en dat het in haar eigen belang is dit te doen op een gestructureerde en samenhangende wijze.

In het derde middel richt verzoekster zich uitdrukkelijk ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij zij onder meer artikel 3 van het EVRM en artikel 8 van het EVRM aanvoert. In de mate dat verzoekster in het eerste middel reeds verwijst naar de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en daarbij de artikelen 3 en 8 van het EVRM aanhaalt, zal de Raad de grieven ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten beantwoorden bij de bespreking van het derde middel.

Thans worden de grieven besproken die verzoekster aanvoert ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3.1.3. Met betrekking tot de formele motiveringsplicht merkt de Raad op dat verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent en deze betwist. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Met betrekking tot de draagkracht en juistheid van deze motivering voert zij in een eerste onderdeel van het eerste middel aan dat zij met een aanvulling op 6 juni 2014 alsnog een eigen paspoort toevoegde bij haar aanvraag, en acht zij het onredelijk dat de aanvraag alsnog onontvankelijk werd verklaard omdat dit document niet bij het indienen van de aanvraag werd gevoegd.

De eerste bestreden beslissing motiveert dat uit de redactie van artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet blijkt dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van aanvraag. De verwerende partij verwijst daarbij terecht naar het arrest

van de Raad van State met nummer 214.351 van 30 juli 2011 waarin er aan werd herinnerd dat aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden moet voldaan zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Waar verzoekster de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat een beginsel van behoorlijk bestuur niet kan ingaan tegen de toepassing van een duidelijke in de wet bepaalde ontvankelijkheidsvoorwaarde. Waar verzoekster, met verwijzing naar het arrest 193/2009 van het Grondwettelijk Hof, aanvoert dat het mogelijk moet zijn om verzoeksters identiteit aan de hand van andere documenten vast te leggen, geeft artikel 9bis, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet de aanvrager de mogelijkheid om aan te tonen dat hij de identiteitsdocumenten onmogelijk kan voorleggen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag van 5 november 2009 geen enkele verantwoording gaf waarom zij geen paspoort of identiteitskaart kon voorleggen. Zij beperkte zich tot het neerleggen van een paspoort van haar moeder waarop verzoekster als minderjarige vermeld stond. Gelet op het feit dat verzoekster op het ogenblik van haar aanvraag 28 jaar oud was en geen redenen aanvoerde waarom zij geen eigen identiteitsdocument kon voorleggen, acht de Raad het oordeel dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk was bij gebreke aan een identiteitsdocument niet onredelijk. De verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen daarbij terecht op dat het feit dat enkel verzoeksters naam wordt vermeld in het paspoort van de moeder niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen verzoekster en het kind, vermeld in het paspoort, niet volstaat als bewijs van identiteit. De beoordeling van de verwerende partij is dan ook niet onredelijk of onzorgvuldig.

Waar verzoekster vervolgens de schending aanvoert van de redelijke termijn, ziet de Raad niet in op welke wijze de vaststelling dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, ertoe kunnen leiden dat een *ab initio* onontvankelijke aanvraag, alsnog ontvankelijk zou moeten worden verklaard.

Het middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan, dat luidt als volgt:

“III.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Dat het bijgevolg onzorgvuldig is van verwerende partij om onvoldoende rekening mee te houden wat een terugkeer naar het land van herkomst zal doen met de familiale banden van verzoekster.

Verwerende partij schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: (.....)

Verzoekster en haar familie vormen een gezinscel!

Verzoekster heeft 2 kinderen in België. Dat zij een duurzame familie vormen.

Het lijkt wel alsof verwerende partij hier kost wat kost geen rekening mee wenst te houden.

Verwerende partij meldt hierover niets in zijn beslissing van 27.06.2016. Heeft men dit dossier wel onderzocht?!

Neemt men deze procedure eigenlijk nog serieus?!

Het feit dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoekers, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven,-zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

2

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven verhinderen. Dat verzoekster 2 kinderen zou achterlaten in België. Dat het onaanvaardbaar is om dit gezin uit elkaar te trekken. Men kan toch niet verwachten dat verzoekster haar kinderen van school haalt om mee te reizen en wat al helemaal ondenkbaar is, haar kinderen zou moeten achterlaten om terug te moeten keren naar Servië?

Ook woont verzoekster samen met haar Partner, de heer Dilawar Hussein. Zij vormen een gezinscel, dat verwerende partij uiteen zal trekken indien verzoekster terug moet keren naar haar land van herkomst!

Men kan toch ook niet van de partner verwachten dat hij heel zijn leven hier (job, huisvesting) achterlaat om verzoekster te volgen?!

Tot wie moet zij zich richten voor hulp in haar land van herkomst?

Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst, aangezien zij daar geen effectief en normaal familieleven kan opbouwen, terwijl zij dit in België wel kan en effectief doet.

Dat verwerende partij hierover niets vermeldt in zijn beslissing en hier dus geen rekening mee heeft gehouden!

Waar zouden zij naartoe moeten en hoelang zouden zij daar moeten blijven?! Waar dienen de kinderen naar school te gaan in een land dat zij niet kennen en waar zij de taal niet van spreken, dat zij haar partner dient achter te laten en dat men van hem niet kan verwachten dat hij hier alles en iedereen opgeeft om haar te volgen, verzoekster hier een onderkomen heeft en een partner die haar onderhoudt, ze hier tewerkstellingsmogelijkheden heeft...

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel.

III.3. Schending van Rechten van het Kind

Men kan verzoekster toch niet verlangen dat zij haar kinderen achterlaat indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst?

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (.....)

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art
(.....)

3

IVRK:

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te moeten worden!

Het is onaanvaardbaar dat verzoekster haar kinderen van school dient te halen om te moeten terugkeren om in Servië een visum te gaan aanvragen?! Terwijl de vader van de kinderen in België verblijft en zij in Servië, gezien het langdurig verblijf in België van verzoekster, niemand heeft die haar kan onderhouden zelfs niet tijdelijk!

De kinderen van verzoekster hebben het recht om zowel hun moeder als hun vader te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

(.....)

De kinderen van verzoekster hebben recht op een relatie met hun vader en hun moeder.

Indien verzoekster dient terug te keren naar Servië neemt verwerende partij dit recht van de kinderen af, hetgeen onaanvaardbaar is!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

(.....)

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster het recht hebben een band met hun beide ouders te onderhouden, en dat zij die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hoe kunnen de kinderen een band opbouwen met hun ouders, indien de moeder België moet verlaten terwijl de kinderen in België kunnen verblijven? Zij heeft hier een leven opgebouwd, is geïntegreerd, woont in België, haar kinderen zijn hier geboren en hebben nooit elders verbleven...

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives. SVR 937416

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two- year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster onmogelijk naar Servië kan gaan aangezien de kinderen er nog nooit geweest zijn en verzoekster ook al meer dan 10 jaar niet meer. De kinderen zijn in België geboren en hebben nooit een andere verblijfplaats gekend.”

3.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad andermaal op dat deze schending nogmaals wordt aangevoerd ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten in het derde middel. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, zal dit onder het derde middel worden besproken.

Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de beslissing geen uitspraak bevat met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, doch zich beperkt tot het vaststellen dat de aanvraag onontvankelijk is wegens niet meer neerleggen van een identiteitsdocument. Niets belet verzoekster, die aanvoert thans wel over haar eigen paspoort te beschikken, een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen waarin, eens ontvankelijk verklaard, de aangevoerde familiale elementen zullen worden beoordeeld. Overigens blijkt ter terechtzitting dat verzoekster inderdaad een nieuwe aanvraag indiende in mei 2016. Ook met betrekking tot de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient de Raad vast te stellen dat de aangevoerde grieven betrekking hebben op de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad verwijst dan ook andermaal naar de bespreking onder het derde middel.

Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Vervolgens voert verzoekster een derde en een vierde middel aan, die zij uitsluitend richt ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij zelf bestempelt als het eerste en tweede middel tegen het bevel. Deze middelen worden uiteengezet als volgt:

“V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Redenen:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in art. 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene vroeg asiel aan op 25.03.2005 in België. Dit werd negatief afgesloten op 13.06.2005. betrokkene betekende op 07.03.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten. Ze verkoos daaraan geen gevolg te geven en verblijft nog steeds op het Belgisch grondgebied. Mevrouw verblijft langer in het Rijk dan de wettelijk voorziene termijn.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 en 8 van het EVRM en de Rechten van het Kind.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in haar geheel te onderzoeken! V.1. Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: (.....)

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Servië. Indien zij dient terug te keren, zal zij in Servië in de armoede terecht komen en onderdrukt en gechanteerd zal worden omwille van haar herkomst uit Europa:

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hiBr geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekster is al meer dan 8 jaar niet meer in haar land van herkomst geweest.

Dat men nu een bevel aflevert om het grondgebied te verlaten en bijgevolg nu een grondig en individueel onderzoek dient uit te voeren naar de veiligheidssituatie in Servië. Verwerende partij heeft hier geen onderzoek naar gevoerd.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

V.2. Schending van art: 8 van het EVRM

Dat het bijgevolg onzorgvuldig is van verwerende partij om onvoldoende rekening mee te houden wat een terugkeer naar het land van herkomst zal doen met de familiale banden van verzoekster.

Verwerende partij schendt in haar beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: (.....)

Verzoekster en haar familie vormen een gezinscel!

Verzoekster heeft 2 kinderen in België. Dat zij een duurzame familie vormen.

Het lijkt wel alsof verwerende partij hier kost wat kost geen rekening mee wenst te houden.

Verwerende partij meldt hierover niets in zijn beslissing van 27.06.2016. Heeft men dit dossier wel onderzocht?!

Neemt men deze procedure eigenlijk nog serieus?!

Het feit dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst, wel degelijk sprake van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

Een eventuele terugkeer van verzoekers, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

Artikel 8 EVRM luidt:

*Lid 1
Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*Lid 2
Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een

belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven verhinderen. Dat verzoekster 2 kinderen zou achterlaten in België. Dat het onaanvaardbaar is om dit gezin uit elkaar te trekken. Men kan toch niet verwachten dat verzoekster haar kinderen van school haalt om mee te reizen en wat al helemaal ondenkbaar is, haar kinderen zou moeten achterlaten om terug te moeten keren naar Servië?

Ook woont verzoekster samen met haar Partner, de heer Dilawar Hussein. Zij vormen een gezinscel, dat verwerende partij uiteen zal trekken indien verzoekster terug moet keren naar haar land van herkomst!

Men kan toch ook niet van de partner verwachten dat hij heel zijn leven hier (job, huisvesting) achterlaat om verzoekster te volgen?!

Tot wie moet zij zich richten voor hulp in haar land van herkomst?

Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst, aangezien zij daar geen effectief en normaal familieleven kan opbouwen, terwijl zij dit in België wel kan en effectief doet.

Dat verwerende partij hierover niets vermeldt in zijn beslissing en hier dus geen rekening mee heeft gehouden!

Waar zouden zij naartoe moeten en hoelang zouden zij daar moeten blijven?! Waar dienen de kinderen naar school te gaan in een land dat zij niet kennen en waar zij de taal niet van spreken, dat zij haar partner dient achter te laten en dat men van hem niet kan verwachten dat hij hier alles en iedereen opgeeft om haar te volgen, verzoekster hier een onderkomen heeft en een partner die haar onderhoudt, ze hier tewerkstellingsmogelijkheden heeft...

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel."

Tweede (vierde) middel:

"V.3. Schending van de Rechten van het Kind

Men kan verzoekster toch niet verlangen dat zij haar kinderen achterlaat indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst?

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (.....)

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art 3 IVRK:
(.....)

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te moeten worden!

Het is onaanvaardbaar dat verzoekster haar kinderen van school dient te halen om te moeten terugkeren om in Servië een visum te gaan aanvragen?! Terwijl de vader van de kinderen in België verblijft en zij in Servië, gezien het langdurig verblijf in België van verzoekster, niemand heeft die haar kan onderhouden zelfs niet tijdelijk!

De kinderen van verzoekster hebben het recht om zowel hun moeder als hun vader te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de

Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

(.....)

De kinderen van verzoekster hebben recht op een relatie met hun vader en hun moeder.

Indien verzoekster dient terug te keren naar Servië neemt verwerende partij dit recht van de kinderen af, hetgeen onaanvaardbaar is!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

(.....)

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster het recht hebben een band met hun beide ouders te onderhouden, en dat zij die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hoe kunnen de kinderen een band opbouwen met hun ouders, indien de moeder België moet verlaten terwijl de kinderen in België kunnen verblijven? Zij heeft hier een leven opgebouwd, is geïntegreerd, woont in België, haar kinderen zijn hier geboren en hebben nooit elders verbleven...

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld :

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the

applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all

likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Uit het geheel van het-administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster-onmogelijk naar Servië kan gaan aangezien de kinderen er nog nooit geweest zijn en verzoekster ook al meer dan 10 jaar niet meer. De kinderen zijn in België geboren en hebben nooit een andere verblijfplaats gekend.

Dat verwerende partij hier duidelijk geen rekening mee heeft gehouden bij het nemen van haar beslissing!"

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze

omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754) Verzoekster beperkt zich ertoe op zeer algemene wijze te stellen dat zij in Servië in armoede terecht zal komen “*en onderdrukt en gehanteerd zal worden omwille van haar afkomst uit Europa.*” Zij brengt geen enkel concreet element aan waaruit dit blijkt ter ondersteuning van haar bewering. Zij maakt dan ook geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM verwijst verzoekster naar het feit dat zij twee kinderen heeft en dat zij een “*duurzame familie*” vormen. Evenwel verschaft verzoekster in het verzoekschrift geen identiteitsgegevens van deze kinderen, noch voegt zij enig stuk bij het verzoekschrift waaruit de identiteit van deze kinderen blijkt en al evenmin waar deze kinderen zouden wonen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een kind heeft, A., die in 2008 geboren werd in België. Gelet op de aanwezigheid van deze stukken in het administratief dossier, was de verwerende partij ervan op de hoogte dat verzoekster een in België geboren dochter had. Hoewel de bestreden beslissing verwijst naar verzoeksters asielaanvraag in België op 25 maart 2005, en het feit dat zij op 7 maart 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, blijkt op geen enkel ogenblik of de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vernoemde belangen, in het bijzonder verzoeksters gezinsleven en de hogere belangen van haar kinderen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Uit de lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat hierin enkel wordt verwezen naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Nergens uit het bestreden bevel blijkt dat de verwerende partij bij het nemen ervan rekening heeft gehouden met het bestaan van een gezinsleven en het belang van verzoeksters kind. Het komt de Raad, optredend als annulatierechter, niet toe zelf uit een analyse van de stukken van het dossier die belangenafweging te maken. Verzoekster kan op dit punt worden bijgetreden.

In de nota met opmerkingen geeft de verwerende partij een uitgebreide uiteenzetting omtrent de jurisprudentie over artikel 8 van het EVRM, waarbij zij uiteenzet waarom zij van oordeel is dat in de huidige zaak een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven. Daarmee geeft zij echter een *post factum* motivering aan het bestreden bevel, wat de vaststelling niet in de weg staat dat dit bevel geen enkele overweging met betrekking tot het belang van het gezin of het hoger belang van de kinderen bevat. In de mate dat de verwerende partij in de nota nog tegenwerpt dat het bestreden bevel geen “*verwijderingsmaatregel*” zou zijn, heeft artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betrekking op een “*beslissing tot verwijdering*”. Naar luid van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet is een beslissing tot verwijdering: “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten strekt er wel degelijk toe de illegaliteit van verzoeksters verblijf vast te stellen en legt haar dienvolgens een

verplichting tot terugkeer op. Dienvolgens heeft artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wel degelijk betrekking op de tweede bestreden beslissing.

Verzoekster maakt dan ook een schending van artikel 74/13 *juncto* artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het middel, dat uitsluitend betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, is in die mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden, doch wel een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing, m.n. de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT